

„Lad os sætte os her! . . . Og lad mig saa høre!“

Da de to Mænd var kommen til Sæde i Sofaen, trak Tækkemanden en sammenlagt Avis frem af Brystlommen under sit store Skæg. I Tavshed rakte han Præsten den over Bordet. Det var et Nummer af en af de smaa københavnske Sladderaviser med en Meddelelse om den Ulykke, der havde ramt Jægermester Hagen.

I en Forside-Artikel med den kæmpemæssige Overskrift *Fra Rigsdagssalen til Gummicellen* var baade Optrinet paa Trappegangen udenfor Hr. Frandsens Lejlighed, Jægermesterens Kamp med Politibetjenten og Folkeopløbet ved hans Bortkørsel til Hospitalet dramatisk udmalet med en Vidtløftighed, som om det galdt en verdenshistorisk Katastrofe. Slutningen af Artiklen lød:

„Særlig at beklage er Folketingsmandens Svigerfar, den bekendte Grosserer L. K. Søholm, der efter Sigende med meget betydelige økonomiske Ofre har støttet hans længe vaklende Kredit og saaledes nylig afkøbt ham hans fynske Gods „Storeholt“. Men navnlig vil Medfølelsen naturligt samle sig om den syge Mands saa grundløst mistænkte Hustru, hvis smukke, distingverede Skikkelse i den senere Tid har vakt berettiget Opsigt i vort højere Selskabsliv.“

„Dette er jo forfærdeligt!“ udbrød Pastor Gaardbo flere Gange under Læsningen. „Men kan det ogsaa være sandt? Der har jo ikke staaet et Ord om det i vore egne Aviser.“

Med fremstrakt Pegefinger gjorde Tækkemanden ham opmærksom paa, at Bladet var det sidste nye fra Hovedstaden. Mejeribestyreren havde bragt det med fra Odense. Forresten havde han ringet „Folkebladet“ op og faaet Meddelelsen bekræftet.

„At det skulde ende saadan med ham!“ sagde Præsten med en Hovedrysten og læste videre.

Men pludselig lod han Bladet synke og saae over paa de to Mænd, der begge med spændte Miner havde vogtet paa hans Udtryk, mens han læste. Og det var ikke alene Øjnene, men ogsaa Tankerne, der nu mødtes.